

bliver det at få mere tid sammen med børnene, for pengene skal jo tjenes ind. Det er et paradoks, at de partier, som støtter det her forslag, mange gange er dem, der går forrest i kampen – havde jeg nær sagt – for at pålægge samfundet flest mulige udgifter. Det synes jeg man bør tænke lidt mere over, hver gang man stemmer for et udgiftskrævende forslag, som betyder forhøjede skatter og afgifter og dermed mere knoklen rundt omkring for de hårdt plagede skatteydere og dermed børnefamilierne for at kunne tjene de penge.

Det, der er behov for, er i allerhøjeste grad mere tid for børn og forældre til at være sammen. Dermed er der mange konflikter, som kan blive løst på et meget, meget tidligt tidspunkt, og Dansk Folkeparti mener, at samfundet virkelig burde værdsætte, at der bliver mere tid mellem børn og forældre, og ikke alle de her mere eller mindre kunstige foranstaltninger.

Tredje næstformand (Margrete Auken):
Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Bruno Jerup.

Bruno Jerup (EL):

Jeg vil starte med at takke for indlæggene. Og så vil jeg komme med ros til det nuværende Børneråd. Det er – det har flere af de andre ordførere også været inde på – på trods af de måske ikke alt for gode betingelser, der har været, lykkedes at sammensætte Børnerådet af nogle personer, som i høj grad har fungeret som ildsjæle, og som har formået at skabe debat om det her område på en god måde, og som også har formået at tage en lang række sager op.

Hvis man ser på den evalueringsrapport, som ligger, så viser den jo, at de har været rundt omkring en lang række emner, også emner, som vi alle sammen har haft på vores politiske bord i forskellige sammenhænge. Derfor kunne man jo godt forestille sig, at det, der ville ske, var, at Folketinget på grundlag af den evalueringsrapport, som ligger, tog en politisk debat om, hvordan Børnerådet skulle udvikles. Hvilke politiske kompetencer skal det have? Hvilke aktionsmuligheder skal det have? Det kunne vi gøre på grundlag af bl.a. nogle af de problemstillinger, som rejses i evalueringsrapporten.

Det eneste, det er blevet til, er, at man i forslag til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, L 228, i § 88 har føjet ind, at nu skal Børnerådet permanentgøres. Det er i sig selv en udmærket ting. Det kan man ikke kritisere, men det er sådan set sket på et tidspunkt,

før evalueringsrapporten lå der, og det vil sige, at det ikke er noget, som er sket på grundlag af en politisk vurdering af, hvordan man ønsker, at Børnerådet videre skal fungere. Det er alene sket på grundlag af en fornemmelse af, at man nok hellere må fortsætte Børnerådet, fordi det nu går så godt.

Vi har tidligere, og det har også været nævnt allerede, i 1995 behandlet et forslag fra Enhedslisten om oprettelsen af en børneombudsmand, og nogle af kritikpunkterne fra dengang har vi forsøgt at tage hensyn til eller indregne i vores forslag, og vi har ændret en lille smule på nogle af aktionsområderne for institutionen.

Ud over det var et af kritikpunkterne, at man lige havde sat et forsøg i gang med et Børneråd, og derfor syntes flere partier, at man ikke kunne gå ind og behandle forslaget på daværende tidspunkt, fordi Børnerådet måtte have en chance og prøve sig af.

Det er lige præcis det, der er sket nu. De har arbejdet i 3 år, og der er kommet en evalueringsrapport. Den 1. juli i år er forsøget slut, og derfor står man så med et problem, og det er, at den lov, som bliver vedtaget, faktisk ikke gælder fra den 1. juli 1997. Men jeg vil tro, at regeringen uden problemer uden om alting og uden om lovgivningen alligevel kan lave en forlængelse af Børnerådets funktionsperiode, hvis det er det, de ønsker. Det går jeg næsten ud fra at man gør, når man nu har sat det ind i L 228.

Vi synes sådan set, det var rimeligt, at man gik videre end blot til at lave en enkelt paragraf i administrationsloven om, at Børnerådet skal gøres permanent, og at man lavede en egentlig lovgivning for en selvstændig institution, som vi forestillede os skulle placeres som institution under Statsministeriet på lige fod med Ligestillingsrådet og Folketingets Ombudsmand.

Så kan man selvfølgelig diskutere, om navnet er vildledende. Man kan se, hvis man kigger rundt omkring i verden, at der i dag findes ca. 20 lande, som har indført børneombudsmandslignende institutioner. Nogle steder bruger man ordet ombudsmand, og andre steder gør man ikke. Det, der er det interessante, og det er også det, der er det vigtige for os, er ikke nødvendigvis ordet – selv om vi synes, det er et godt ord, og jeg tror, det vil være letforståeligt – men det er indholdet. Det er, hvilken kompetence og hvilke redskaber den pågældende ombudsmand eller børneråd har, hvis man nu skal bruge det ord.